

Съдържание

ПЕСНИЧКАТА НА **Бобо** 3

Бобо,
ЛИСИЦАТА И ЛУНАТА 5

Бобо, БЕЯ И ОГЪНЯТ 19

НА **Бобо** НЕ МУ СЕ СПИ 33

Бобо,
ЛИСИЦАТА И ЛУНАТА

Една вечер Бобо видя луната.

Луната винаги си беше стояла горе на небето, но досега Бобо не беше вдигал муцуна нагоре, защото прекалено много го интересуваха земните неща.

Но онази вечер, като се връщаше в бърлогата, погледът му беше привлечен от блестящия сърп на луната върху почти черното небе.

– Какво е това? – запита се Бобо. – Ще питам мама или татко, като стигна у дома…

Но преди да стигне до бърлогата, той срещна лисицата Дзунила и двамата спряха, за да си разменят по няколко думи.

– Дзунила, какво е това нещо горе? – попита Бобо, вирнал муцуна към небето.

– Не знаеш ли? – попита лисицата.

– Не, не знам – отговори Бобо.

– Ами това е парче от пита бял мед – каза тя.

– Бял мед? – повтори Бобо.

– Да, белият мед е много по-сладък от жълтия – каза лисицата.

– Гледай ти! – замисли се Бобо.

Бобо много обичаше мед. Когато мама Мецана или татко Мецан му носеха мед, той беше щастлив. Кой знае колко беше вкусен белият мед, след като бил по-сладък от жълтия…

Мечето вдигна отново муцуната си към небето, погледна луната и усети слюнка в устата си.

– А знаеш ли как може да се хване този мед, Бобо? – тихо попита Дзунила, а мустаците ѝ трепереха от радост, защото се забавляваше.

– Не, Дзунила, как може да се хване?

– Трябва да се отиде горе, там, където се спуска на земята, така може да се хване! – каза лисицата.

Като гледаше луната, Бобо забеляза, че е слязла малко по-ниско от преди, по-близо до върховете на дърветата.

– Благодаря ти, Дзунила! – извика доволно той и весело затича към мястото, където луната се спускаше.

Лисицата зад него се пръскаше от смях, легнала по гръб.

Мечето тичаше, а мракът се сгъстяваше. Луната, макар и слязла по-ниско, беше още на небето. Бобо обичаше мед, но не му харесваше да е сам в гората по тъмно. Той вдигна нос, за да подуши този чуден бял мед, но не усети нищо. Обърна се и тръгна към мечата бърлога.

– Защо се връщаш толкова късно, Бобо? – попита татко Мецан, когато мечето се прибра.

